

kotruž po tutym puczu cžinišch, pschińdžesch wulkemu roš-
šudženju bliže, wot kotrehož twoje wěcžne sbožo wotwišuje.

III.

Kač krašnje sapłaczi Knjes pošluschnoscž wuczobniča!
Zylicžku nóz běchu šo prózowali a nicžo njenałojili. A nětk,
hdyž po Knjesowym flowje cžinja, wobsamŕnu tajku wulku
šyłu rybow, šo njesamóža šycž šami s wody wuczahnyčž.
Dyrbja šwojich pschecželow w druhej lódzji pschiwołacž, šo
bychu jim pomhali. A hdyž potom ryby we lódzjomaj maju,
je strach, šo šo ponórjatej. Sacžišcž je pschemóžazy!
W swonŕnym pósnawa Šětr hlubokošnutšŕne. Se špodžiwuje
bohateho wunoschka krašnosčž Božeho šyna šo jemu napsche-
cžiwu šwěcži. Jemu šo wocži wotewrjatej, kažki špodžiwuje
krašny šbóžnik je tola knjes Jesuš. A w jašnosčži jeho cžisteje
pschitomnosčže pósnawa, kaž ženje prjedy, kaž njecžisty wón
tola šam je, kaž njehódny bliskosčže a hnady šwojeho Knjesa.
To jeho dele cžehnje do procha, šwjatosčž Jesušowa jemu
wusnacže wunucža: „Dži wote mnje won, plchetož ja šym
hrěšchny cžlowječ.“

A jako pschod Knjesom šo pošlatnywšchi šwój hrěch
wusnawa, jeho hnady šo šam sa njehódneho džerži, je
tšecži šthodžěńkow dopity, po kotrychž šo k poš-
nemu roššudženju sa Knjesa šběhny. Wón šam šebi teho
wědomny njeje. Wot Božej krašnosčže w Šhryštušu šajaty
widži jenož, kaž njehódny šam je, a w šacžucžu tajteje
njehódnosčže měni, šo bliskosčž šwjateho šyna Božeho nje-
móže šnjescž.

Alle kaž by Knjes nětk wot njeho šo mohł džělicž?
Wón džě bě pschichoł, hrěšchnikow k pošucže wołacž, lěčat
šhorym, wumožnik šhubjenym byčž, a tu leži cžlowječ k jeho
nohomaj w žiwym pósnacžu a se šprawnym wusnacžom
šwojeje winy. O, cžěžko je, jara cžěžko, šo cžlowječ se
wscheho šamšneho błuda k pósnacžu šebje šameho pschińdže.
Jenož Jesuš nam k temu dopomha! Mamy telko „dobrych“
cžlowječow w našch dnjach, kiž maju tajke wulke dobre
měnjenje šami wo šebi. Cžim bóle šhodžimy w pošluschnoscž-